

K. Dž. Doerti

NOĆNA škola

RASCEP

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Daugherty

NIGHT SCHOOL: FRACTURE

Copyright © 2013 by C. J. Daugherty

First published in the UK by Atom/Little Brown 2013.
Translation rights arranged by Madeleine Milburn Agency.
All rights reserved.

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za Džeka

Moramo neprestano da skačemo s litica
i padajući razvijamo krila.

Kurt Vonegat

PRVO POGLAVLJE

Vraćajući telefon u džep, Eli zadrhta od hladnog februarskog vetra koji joj je probijao do kostiju i priljubi se još bliže uz visoki bor iza kojeg se skrivala.

Čekala je već skoro dvadeset minuta. Ako ovo još potraje...
Progutala je knedlu.

Kapija ispred nje bila je visoka i masivna, sa oštrim crnim metalnim šiljcima na vrhu. Koliko je Eli znala, ta kapija je bila jedini ulaz na teren Akademije *Simerija*. Udaljena oko kilometar i po od školske zgrade, na kraju dugačkog prilaznog puta, otvarala se i zatvarala daljinskim upravljačem. Samo su direktorka i nekoliko pažljivo odabranih čuvara rukovali njome.

Automobili su prilično retko stizali do Akademije *Simerija*. Većina profesora i osoblja stanovala je u školskim prostorijama. Ipak, dobavljači i poštari dolazili su i odlazili svakodnevno, kao i obezbeđenje, koje je radilo za Radža Patela. Eli je pratila njihov raspored već nekoliko nedelja i znala da kamion za dostavu najčešće dolazi nešto pre četiri

po podne. Sad je već bilo skoro četiri. Ako bude imala sreće, kamion će proći kroz kapiju pre nego što je iko primeti.

Skrivala se veoma blizu mesta gde je ubijena Džo. Sećanje na tu noć, od pre osam nedelja, još uvek ju je mučilo. Kad bi sklopila oči, opet bi videla sve to – beli snežni pokrivač, plavu mesečinu, krhko telo koje leži na putu poput krpene lutke... okruženo oblakom krvi koji se rascvetao oko nje poput latica smrtonosnog cveta.

Otvorila je oči.

Sada je pred sobom videla samo prazan drum.

Treperavo je uzdahnula.

Hoću li to stvarno uraditi?

Još otkad je stigla do kapije, postavljala je sebi to pitanje. Poželela je da zaplače. Poželela je da pobegne nazad u svoju sobu. Ali nije učinila ni jedno ni drugo. Umesto toga, skupljala je snagu.

Morala je da izađe odatle. Ako je želela da sazna šta se stvarno dešava, morala je da izađe iz škole i pronađe odgovore na to pitanje.

Ledeni vetar šibao je stabla, posipajući Eli hladnim kapi-ma kiše. Drhteći, čvršće je obavila šal oko vrata. Šuštanje granja iznad njene glave u prvi mah prikriilo je zvuk motora. Kad ga je konačno čula, u daljini su se već videli farovi.

Čučnuvši što dalje od domašaja farova, čekala je, spremna i napeta kao prava trkačica, što je i bila pre tog napada. Sad ju je od tog položaja bolelo celo izubijano telo – najviše od svega koleno – ali Eli nije obraćala pažnju na bol. Sad nije trenutak da osluškuje svoje telo. Sad je trenutak da potrči.

Teško dišući, gledala je kroz ogradu, nevidljiva u senci u tamnom kaputu i farmerkama. Očekivala je beli kamion, ali je umesto njega ugledala taman, nizak sportski auto.

Eli zastade dah. Nekoliko radnika obezbeđenja imalo je takve automobile. Ovo je sigurno neko od njih.

Elegantni automobil polako se približio kapiji i stao.

Eli je u trenutku odlučila: ipak će to uraditi. Ko god da je u tom autu, nije važno. Potrčaće.

Pripremila se. Sad joj se pružila prilika. Možda jedina prilika.

Međutim, ništa se nije dešavalo. Damaranje u bolnom kolenu se pojačalo. Sklupčani položaj bio joj je nepodnošljivo bolan. Nije mogla dugo da izdrži.

Sklopivši oči, snagom volje pokušala je da natera kapiju da se otvori, ali se ona nije ni pomerila. Sigurno nešto nije u redu.

Možda znaju. Možda je ovo zamka i možda je Radž već poslao čuvare da me ulove. Možda upravo dolaze po mene.

Usta su joj se osušila. Borila se za vazduh.

Tada masivna metalna kapija zadrhta i škripeći poče da se otvara.

Nemo mičući usnama, Eli je izbrojala osam udaha i izdaha pre nego što se kapija sasvim otvorila. Put iza nje krivudao je kroz mračnu šumu. U sve gušćem sumraku činilo se da nestaje odmah iza kapije – kao da iza nje više nema ničega.

Izvadiвши telefon iz džepa, Eli ga je spustila na zemlju. Nije želela to da uradi, ali se njegov signal mogao pratiti – više nije smela da ga koristi. Morala je da se pouzda u Marka da će uraditi sve po dogovoru.

Bilo joj je potrebno samo da auto zađe dovoljno duboko na teren škole, da bi mogla da izađe a da je vozač ne primeti.

Međutim, nekoliko bolno dugih trenutaka, auto se nije ni pomakao. Motor mu je preo poput mačke koja se igra svojim plenom. S mesta gde je čučala, Eli nije videla vozača.

U čemu je problem, dođavola? Poželela je da vrisne od napetosti. Što ne kreneš?

Baš kad se uplašila da ju je vozač primetio, crni audi krenu šljunčanim putem. Polako je išao ka školskoj zgradi.

Gotovo istog časa kapija poče da se zatvara, ali se Eli još nije usuđivala da se pokrene. Auto je još uvek bio preblizu – vozač bi mogao da je vidi u retrovizoru.

Potpuno napetih i zategnutih mišića čekala je, pogleda uprtog u kapiju, terajući auto snagom volje da se što pre udalji. Ali je on išao veoma polako. Gotovo kao da vozač nekog traži.

Od te pomisli Eli se uzvrpoljila; duboko je udahnula da smiri živce.

Nemoj sad da odlepiš, Eli, govorila je sebi. Usredsredi se. Da zna da sam ovde, izašao bi iz auta.

Gledajući kako se kapija polako zatvara, izbrojala je tri udaha. Četiri.

Pet.

Sad je kapija bila skoro zatvorena. Auto je još uvek bio na vidiku, ali nije imala izbora – ako odmah ne krene, možda uopšte neće izaći.

A to nije dolazilo u obzir.

Iskočivši iz svog skrovišta, jurnula je kroz drveće dok joj noge damarale, koleno ključalo a pluća je pekla. Prostor između kapije i ograde činio joj se majušan. Previše majušan. Da li je loše proračunala? Je li prekasno?

U trenu se stvorila na kapiji, hvatajući se za hladne rešetke, kao da bi time mogla da ih uspori. Međutim, kapija se zatvarala automatski – nezaustavljivo. Kretanje joj je bilo ravnomerno. Ravnodušno.

Eli nije oklevala – kao metak je proletela kroz uski otvor dok su joj šipke stezale jaknu poput koščatih prstiju, tako snažno joj pritisnuvši rame da je od bola stegla zube i glasno prosiktala.

S prigušenim krikom istrгла se iz procepa, stropoštavši se na zemlju s druge strane baš kad se kapija sasvim zatvorila.

Bila je slobodna.

DRUGO POGLAVLJE

Tog jutra Eli nije nameravala da pobegne. Ali je nameravala da izostane sa časova.

To je često radila u poslednje vreme.

Činilo joj se da učenje u njenom životu više nije važno. Pa zašto onda da se trudi?

Pošto su je, preko volje i nabusitu, nekoliko puta odvukli na predavanja, počela je da se krije da bi izbegla tu neprijatnu mogućnost. Ogromna viktorijanska školska zgrada pružala je za tu svrhu brojne zavučene hodnike i odaje – Eli je posebno volela prazne, neiskorišćene prostorije i stepeništa za poslu-gu na koja niko nikad nije zalazio. Kripta, kapela... zaista, mogućnosti za skrivanje behu neograničene.

Danas je, pošto je istrpela nekoliko prepodnevni-h časova, izašla kroz prozor svoje spavaće sobe i na prstima prešla duž uskog kamenog ispusta do mesta gde se krov spuštao ka zemlji i do onog njegovog dela na kome je Džo nekad mahnito plesala s bocom votke i gde su joj Eli i Karter spasli život.

Tu je satima sedela na hladnoći, sama i preplavljena sećanjima, i posmatrala čak i profesore u dvorištu. Bilo je prosto neverovatno kako niko od njih nije digao pogled. Krov je bio prepun dimnjaka i kitnjastih ukrasa od kovanog gvožđa, te je lako mogla da ih gleda a da oni nju ne primete; poput živog gargojla.

Tako joj je prolazio dan, kao i mnogi drugi u poslednje vreme, sve dok, neočekivano blizu, nije čula poznate glasove. U prvi mah se trgla, pomislivši da će biti otkrivena. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati da ti zvuci dopiru upravo iz njene spavaće sobe, kroz otvoren prozor iznad kojeg je sedela.

Držeći se za kraj oluka u obliku zmaja, Eli se nagnu preko ivice krova da oslušne.

„Znači, nisi je pronašao?“, pitala je Izabela nervozno.

„Ne.“ Radž je govorio tako tiho da je Eli morala da načulji uši da bi ga čula. „Moji ljudi sada pretražuju školski teren.“

Neće je pronaći. Nikad je nisu našli. Ta pomisao joj je pričinjavala izvesno mračno zadovoljstvo. Možda je bila beznadežna u spasavanju života, ali je umela da nadmudri obezbeđenje koje bi trebalo da bude najbolje na svetu.

Tada je Izabela opet progovorila – Eli se činilo da njen glas sada dopire iz neposredne blizine. Shvatila je da direktorka verovatno stoji pored prozora i gleda napolje.

„Šta misliš... kako je ona?“, upitala je Izabela oklevajući. „Je li ti Rejčel nešto rekla?“

Radž uzdahnu.

„Bolje?“, reče Radž. „Gore? Teško je reći. Možda isto. Rejčel brine zbog nje. Da li još odlazi doktoru Kartrajtu?“

Eli se namrštila; doktor Kartrajt je bio psihijatar kojeg je Izabela dovela u školu posle svega što se desilo.

„Više ne“, odgovori Izabela. „U početku je išla, ali je on kazao da iz nje više ne može mnogo da izvuče. Rekao je da ona 'ne saraduje.'“

Ne bi smeli da pričaju o tome, pomisli Eli prekorno. Takve stvari bi trebalo da budu poverljive.

Setila se košmara i užasnih misli – ponečeg o čemu je pričala doktoru Kartrajtu pre nego što je potpuno prestala da mu se poverava.

Nije želela da oni to saznaju.

„Kako da se tek tako vratim u školu kad sam videla kako mi drugarica gine?“, pitala ga je jednom prilikom kad je pristala da ode kod njega. „Kako da mislim o francuskim glagolima? Ili o španskoj Armadi?“

„Jednostavno“, rekao joj je psiholog. „Ideš svakodnevno napred, korak po korak. Trudiš se. Nprestano se trudiš.“

„Sranje“, odgovorila je Eli jetko.

On nije mogao da zna kako izgleda plašiti se spavanja zbog jezivih snova. Nema šanse da zna kako to izgleda.

Niko to nije znao.

Radž se sumorno nasmejao, što je značilo da se i on slaže s tim da Eli ne saraduje.

„Smatrao je da ona ne prihvata Džoinu smrt – da želi nekog da okrivī“, rekla je Izabela. Eli se još više nagnu napred, radoznala da čuje tu poverljivu priču. „Rekao je da je krivica kao štaka; dopušta fazi besa da traje unedogled. Sve dok ne izađe iz nje, Eli nikad neće prihvatiti ono što se desilo i naučiti da se s tim izbori.“

Kako god, pomisli Eli gnevno i nestrpljivo. Besna sam s razlogom. Zbog vas.

Ipak je, uprkos besu, znala da u Izabelinim rečima ima istine i to ju je zapeklo.

Ispod nje, Izabela je i dalje pričala. „Međutim, onda je Eli zaključila da joj se on ne dopada. Trebalo je da dođe kod njega danas po podne, ali...“ – Eli je u mislima gotovo

mogla da vidi kako Izabela sleže ramenima – „ali je ona u međuvremenu nestala.“

Radžov glas sada odjeknu jače – čak i s donjeg krova Eli je mogla da čuje da je besan. „Ovo više ne može ovako, Izi. Moraš nešto da preduzmeš. Čitav moj tim je sad traži, umesto da obezbeđuje školu. Još uvek ne znamo šta Natanijel smeru. Mogao bi da udari na nas svakoga časa. Ona nam *traći vreme*. Ne možemo više tako. Eli se ponaša kao...“

„Kao što se i ranije ponašala“, prekide ga Izabela. „Upravo se ovako ponašala kad joj je brat nestao. Besna je, a ja zapravo ne mogu da je krivim zbog toga. I ja sam besna. Ali meni nije šesnaest godina, pa umem da se obuzdam. Ona ne ume.“

Prekinulo ih je kucanje na vratima.

Ko bi to mogao da bude?

Naprežući se da što bolje čuje šta se dešava, Eli se nagnu napred, sve dok joj glava i ramena nisu visili preko ivice krova. Međutim, Radž i Izabela su očigledno otišli da otvore vrata. Eli je čula žamor glasova, ali su oni bili predaleko da bi mogla da razazna reči.

Koji trenutak kasnije, vrata se bučno zatvoriše. A zatim... tišina.

Otišli su.

Razočarana, Eli opet zauze bezbedniji položaj na krovu; potom pogleda naniže.

Dvojica Radžovih čuvara stajali su u dvorištu. Gledali su pravo u nju.

Elino srce uspaničeno zakuca.

O, sranje.

Uspaničeno im se sklonila iz vida, kličući se po vlažnim crepovima. Kad je pomislila da se sakrila, nagnula se tek toliko da proviri u dvorište. Ispod nje su čuvari nekome koga Eli nije mogla da vidi davali znak da im se pridruži. Trenutak

kasnije, prišao im je Radž. Oni su pokazali ka Eli. Prekrstivši ruke na grudima, Radž nemilosrdno pogleda ka njoj.

Eli proguta knedlu.

Vreme je da pronadēm novo skrovište, pomisli ona.

Skočivši na noge, potrčala je preko krova ka mestu gde se on spuštao ka tlu i sela na njega. Kratka plisirana suknja, nepogodna za takav poduhvat, zgužvala joj se pod zadnjicom a voda s vlažnog krova skvasila joj je tamne čarape. Prstima se pridržavajući za oluk, skliznula je niz kameni ispust do svog otvorenog prozora i skočila na pisaći sto.

Našavši se unutra, pobedonosno se uspravila i zatekla Izabelu kako stoji pred njom prekrštenih ruku.

Direktorka nije čekala njeno izvinjenje

„Ovo je već previše.“ Izabela je to izgovorila besno, ali je Eli u njenom glasu čula i tugu. „Ne možeš više tako, Eli.“

Negde u dubini duše Eli je osećala grižu savesti što ju je povredila. Ali je lako potisnula to osećanje. Umesto toga, samo je prezrivo slegnula ramenima. „U redu. Kako god. Popraviću se. Nikad više, i tako to.“

Izabela glasno uzdahnu. Njen tužni izraz lica zapretio je da kod Eli izazove neko neželjeno osećanje, te je ona, bez oklevanja, krenula pravo ka vratima.

Činilo se da se Izabela pribrala. „Ja ti nisam neprijatelj, Eli.“

„Niste?“ Stojeći kraj vrata, Eli ju je proučavala kao neki uzorak na laboratorijskom staklencetu.

„Eli...“ Izabela pruži ruku ka Eli, a zatim je, predomislivši se, pusti da mlitavo padne. „Brinem se zbog tebe. I želim da ti pomognem. Ali ne mogu da ti pomognem ako mi ti to ne dozvoliš.“

Nekada se Eli obraćala Izabeli tražeći pomoć i savete – dok su bile bliske. Dok joj je Eli verovala.

Ti dani su prošli.

Bezosećajno je pogledala direktorku. „Problem je u tome, Izabela, što od vaše pomoći ljudi umiru. I zato... ne, hvala.“

Pogodak pravo u metu. Izabela se snuždila, a Eli istrčala iz sobe.

Upinjući se da ne zaplače, šepajući je silazila niz veliko stepenište. Koleno ju je bolelo, a njeni neujednačeni koraci (*dum-DUM-dum-DUM*) odjekivali su u tišini poput okrutnog smeha.

Hodala je oborene glave, ne obraćajući pažnju na ploče od uglučane hrastovine što su pokrivale zidove Akademije *Simerija*. Ni na raskošne slike u ulju – od kojih su neke bile dvostruko više od nje i prikazivale davno preminule muškarce i žene u blistavoj svili i draguljima. Nije primećivala ni lustere sačinjene od stotina brušenih kristala što su se presijavali na blagoj popodnevnoj svetlosti, ni teške svećnjake visoke metar i po, niti pak blede srednjovekovne dame i konje što jure bezbrižne lisice na tapiserijama.

Ne primećujući ništa od toga, ušla je u svečanu salu zatvarajući vrata za sobom. Prostrana balska dvorana bila je prazna, osvetljena samo blagim popodnevnom suncem što se probijalo kroz ogromne prozore na jednom kraju velike prostorije. Elini koraci tupo su odjekivali po podu dok je koračala glave pune gnevni misli koje su je opsedale poput demona.

Trideset tri koraka u jednom pravcu i okret. Trideset tri koraka nazad. Pa opet.

Zašto da mi bude žao?, besnela je. *Izabela je odgovorna za sve što se desilo. Džo joj je verovala. A Džo je sad mrtva.*

Okrenuvši se na peti, krenula je u suprotnom pravcu.

Kao i uvek, u misli joj se vraćala šuma prekrivena snegom, lepet svračjih krila, krhka prilika koja gazi po snegu...

Vraćala se toj uspomeni kao da raskopava bolnu krastu. Neprestano ju je čeprkala, tako da se bol nikad nije mogao ublažiti.

Možda Eli i nije želela da se njen bol ublaži.

Džo je mrtva. Svi su je izneverili. A Izabela sad hoće da opet budem 'normalna'? Nek se jebe.

Eli se okrete i krenu nazad.

Nikad više neće verovati Izabeli. Sve se ovo desilo zbog nje i njene svađe s bratom, koju Eli čak nije ni razumela. Svi su trpeli zbog toga, a Džo je platila životom.

Nije više verovala ni Radžu. On je bio zadužen za obezbeđenje škole. Bio je navodno veliki stručnjak. Međutim, on je otišao i ostavio ih same, iako ga je Eli preklinjala da ne odlazi. *Preklinjala ga je.* I tako nije bio tu kad je neko iz škole – neko koga je Eli poznavala i verovala mu – otvorio kapiju te je Gejb ubio Džo.

Ponovo se okrenula s bolnim i napetim trzajem, crpeći snagu iz svog besa.

Za osam nedelja, koliko je prošlo od ubistva, Radž i Izabela nisu uspeli da otkriju ko je te noći otvorio kapiju. Ko je sve vreme pomagao Natanijelu. Neki profesor, predavač u Noćnoj školi, učenik – neko pored koga je svakog dana prolazila hodnikom, želeo je da ona *umre*.

A oni ništa nisu učinili da to spreče.

Svi su me izneverili. Svi su nas izdali. Neka me đavo nosi ako dopustim da se to opet desi.

Odjednom je prestala da korača gore-dole. Znala je šta treba da radi.

Naglo otvorivši teška vrata, krenula je pravo u Izabelinu kancelariju, trčeći da stigne tamo pre nego što njena rešenost oslabi. Htela je da kaže direktorki da više ne želi da ide u ovu školu. Nije više mogla tako. Otići će bilo kuda, samo da

---

bude što dalje odavde. Napolju, u stvarnom svetu, mogla je da otkrije šta se zaista dešava. Razgovaraće sa svojom bakom i zajedno će pronaći Džoine ubice. A onda će ih kazniti.

Skrivena pod velikim stepeništem sa ukrasnom ogradom od uglučane hrastovine koje je iz glavnog predvorja vodilo na sprat, vrata Izabeline kancelarije behu tako dobro uklopljena u prefinjeno rezbarenu oplatu od drvenih ploča da ih je Eli, kad je tek došla u *Simeriju*, jedva opazala. Sada joj to više nije predstavljalo problem.

Škrugućuci zubima, otvorila je vrata ne pokucavši. „Izabela, morate da...”

Kancelarija je bila prazna.

Direktorka je očigledno izašla u žurbi – crni kašmirski kardigan koji je ranije tog dana nosila bio je nemarno prebačen preko naslona stolice. Šolja čaja erl grej još se pušila, ostavljena na sredini kožnog podmetača na stolu, pored naočara...

I njenog mobilnog telefona.

Blago otvorenih usta, Eli je zurila u telefon. Jedva je mogla da shvati šta vidi pred sobom.

U *Simeriji* su sve elektronske sprave bile zabranjene. Od svih pravila, ovo se najstrože sprovodilo. U školi nije bilo kompjutera, nije bilo televizora i, nipošto, nije bilo telefona.

Ako bi đaci želeli da telefoniraju nekom, morali su da traže odobrenje od direktorke. Bilo im je dozvoljeno da zovu samo roditelje, pa čak i to samo ako su imali opravdan razlog. Međutim, sad joj je telefon bio nadohvat ruke.

Dok je zurila u njega, Eli je u mislima prelistavala sve što se moglo dogoditi. Izabela joj nikad ne bi oprostila. Bila bi izbačena iz škole. Izgubila bi prijatelje. Ali bi takođe mogla da otkrije šta se stvarno dešava. A to bi moglo primorati Izabelu i Radža da konačno *nešto preduzmu*.

Zato je uzela telefon, gurnula ga u džep i izašla.

TREĆE POGLAVLJE

Izvan kapija *Simerije* šuma je bila gušća i zaklanjala je slabačke zrake kasnog popodnevnog sunca. Tu je već zavladała noć, a Eli se s nelagodom osvrtnala preko ramena, žureći kroz pomrčinu.

Sa svakim korakom uveravala je sebe da postupa ispravno. Tamo negde nalazio se Natanijel, koji je tragao za njom, ali Eli više nije marila za to. Bila je tako iscrpljena, tako besna, tako *slomljena*... da više nije dolazilo u obzir da ostane u školi. Morala je da ode.

Međutim, nikad se nije osećala ranjivije. Sad je bila potpuno sama, a Džoin ubica je mogao biti bilo gde.

Vladala je zastrašujuća tišina, čulo se samo krckanje suvih grančica pod njenim nogama. Sunce je polako zalazilo i bilo je sve hladnije – vetar joj je prodirao kroz kaput, hladeći joj znojavu kožu. Stezala je šake u džepovima u pesnice.

Bar znam kuda idem, mislila je.

U poslednje vreme tako je često odlazila u bolnice da je prilično dobro upoznala obližnje puteve i sad je umirila sebe razmišljajući kuda je dalje vodi put – zamišljajući mapu tog

kraja. Po sopstvenom proračunu, nije bila daleko od glavnog puta. Pošto stigne tamo, trebalo je samo da skrene desno i da prati putokaze. Oko glavnog puta bilo je manje rastinja i više svetlosti. Tamo neće biti ovako sablasno.

Trebalo je samo da prođe kroz ovu šumu i biće bezbedna. Jednostavno.

A sve je išlo savršeno. Zapravo, gotovo je već stigla do raskrsnice kad su joj se od jednog zvuka, tihog poput uzdaha, sve dlačice na potiljku nakostrešile od straha.

Prigušivši krik, brzo se izmakla ulevo i sklonila iza debelog borovog stabla. Čučala je držeći se za hrapavu koru i zurila u tamu.

Šta god da je taj zvuk značio, verovala je da nije potekao od drveća.

Iz svog skrovišta nije videla nikog. Međutim, šuma beše mračna i puna senki što su treperile i talasale se na vetru. Svaka od njih mogla je kriti nekoga. U svakoj se mogao kriti ubica.

Počela je da se guši.

Neko bi mogao da stoji tik iza mene, a ja ga ne bih videla. Gejb možda upravo stoji koji korak od mene i posmatra me. Od te pomisli obuze je strah i ona se udari pesnicom po čelu. Zašto sam ovo uradila? Baš sam budala. Došetala sam pravo njemu u ruke...

Pripijajući se uz stablo, Eli se upinjala da se smiri. Ako je neko stvarno tu, treba da *razmišlja*.

Nekoliko dugih trenutaka osluškivala je kao skamenjena, spremna da pojuri na prvi zvuk. Međutim, čuli su se samo tišina i vetar i grane što se njišu iznad njene glave.

Posle izvesnog vremena Eli se pribrala. Ništa nije videla ni čula. Jedini nagoveštaj da je neko zaista u blizini dolazio je od njenog načetog instinkta. Pokušala je da natera sebe da se priseti obuke. Šta bi joj Radž rekao da je tu?

Veruj svojim instinktima, ali nemoj biti njihov rob, mislila je. Rekao bi, nemoj da reaguješ na strah – reaguj na dokaze.

U mislima je gotovo mogla čuti predavačev umirujuć glas. „A šta ti dokazi sad govore, Eli?“

Nikog ne vidim, nikog ne čujem. Postupila sam po pravilima i zaključila da nema prave opasnosti.

„Dokazi mi govore da ovde nema nikoga“, prošaputala je, trudeći se da poveruje u to.

U svakom slučaju – bilo da se neko krio u obližnjoj šumi ili ne – imala je dve mogućnosti: da čeka i da vidi hoće li se taj neko pojaviti, ili da krene dalje i nada se da neće.

Odabrala je ovo drugo.

Kriveći usne od bola, šepala je trčeći kroz šumu ka putu. Vunena kapa skliznula joj je u stranu i ona je strgnu s glave, čvrsto je stežući u ruci dok nije stigla do sredine raskrsnice. Tek tada je stala i osvrnula se.

Nije videla ništa osim prazne šume.

Dahćući se sagla i oslonila šake na kolena. Pluća su je bolela od napora i hladnoće.

A pred njom je još uvek bio dalek put. Mogli bi da krenu u potragu za njom svakog časa – morala je da produži dalje.

Krenula je u pravcu u kome ju je vodila mapa u njenoj glavi. Duž puta sa samo jednom trakom rasla je visoka živica, koja u ovo doba godine beše ogolela. Iza nje, blatnjavi pašnjaci i polja brzo su tonuli u sve gušći sumrak.

Međutim, put je bio čist i, ako je njen proračun bio tačan, grad je bio koji kilometar dalje putem. Opet je navukla kapu.

Treba samo da nastavim da se krećem i da usput ne doživim nervni slom.

Da bi joj vreme brže prošlo, prisećala se svog bekstva.

Na kraju krajeva, sve je prošlo sasvim lako. Gotovo kao da su je namerno pustili da pobjegne.

Pošto je uzela Izabelin telefon sa stola, jurnula je uz stepenice. Ta spravica u džepu činila joj se teškom kao da je od

betona; pekla ju je poput plamena. Eli je bila sigurna da će je neko videti kroz plavu tkaninu njene suknje.

Na odmorištu se progurala kroz grupice đaka koji su ćaskali i smejali se i krenula ka nešto užem stepeništu ženske spavaonice. Išla je oborene glave da je ne oda griža savesti u očima.

„Ludača“, dobaci neko iza njenih leđa, prigušenim i podrugljivim glasom. Oštri naglasak zvučao je neprijatno poznato.

Eli nije digla pogled. Nije ni morala – lako je prepoznala glas Kejti Gilmor.

„Skloni joj se s puta ili ćeš nastradati“, dobaci neko drugi i svi se nasmejaše.

Opirući se želji da tresne Kejti posred lica, Eli je i dalje gledala u pod i ispod glasa brojala korake. Brojanje ju je umirivalo.

... pedeset pet, pedeset šest, pedeset sedam, pedeset osam, pedeset d...

„Eli.“

Naglo je zastala, pogleda uprtog u par čizama od meke krem kože.

Polako je digla pogled.

Pred njom je stajala prefektkinja Džuls, s beloplavom kosom pravom kao strela koja joj je tek doticala vrhove ramena, i rukama prekorno prekrštenim na grudima. „Izabela me je poslala da te potražim.“

Eli oseti kako joj je srce poskočilo od straha. Nesvesno je posegnula ka džepu suknje, u kome je krila ukradeni telefon.

Kako je već saznala?

Nekako je, međutim, uprkos adrenalinu koji joj je jurio venama, uspeła da mirno upita: „Šta hoće?“

Džuls je čudno pogleda, kao da nije očekivala takvo pitanje. „Ne znam. Samo je rekla da te traži i ako te vidim, da ti kažem da dođeš u njenu kancelariju.“

Olakšanje preplavi Eli poput hladne vode. *Izabela ne zna za telefon. Još uvek.*

Ta spoznaja ju je veoma ohrabrila. „Dobro. Pa, prenela si mi poruku, Džuls, što znači da si obavila svoju dužnost.“ Zakoračila je prema prefektkinji. „Da te možda ne čeka *dečko*, ili tako nešto? Zar ne bi trebalo da budeš s njim?“

Džuls nije uzmakla, ali joj se na vratu pojavilo crvenilo koje se postepeno širilo ka licu.

Još od zimskog bala, Džuls i Elin bivši dečko Karter postali su prave zvezde – *moćni par Simerije*. Eli je već bila navikla da ih viđa kako prolaze hodnikom, dok bi Karterova ruka bila nemarno prebačena preko Džulsinih ramena; njegova tamna kosa bila je upadljiva naspram njene plavokose glave. Poput šahovskih figura – crni kralj s belom kraljicom.

Utroba joj se i dalje prevrtala kad god bi ih ugledala.

„Neću da se svađam s tobom, Eli“, reče Džuls odmerenim tonom.

„Ah, dobro. Pa, idem samo časkom do svoje sobe, a onda ću sići da popričam s Izabelom, kao dobra devojčica.“ Eli je znala da nije lepo što se breca na Džuls, ali joj se činilo da ne može da se obuzda. Želela je da je izazove – žudela je za vrištavom svađom. Ili za tučom.

Međutim, Džuls joj nije udovoljila, a Eli, odgurnuvši je, produži ka svojoj sobi, s treskom zatvorivši vrata za sobom. Nije imala mnogo vremena. Izabela će sigurno primetiti da joj nema telefona i neće joj trebati mnogo vremena da zaključiti ko ga je uzeo.

Soba je bila u haosu. Prljava odeća ležala je razbacana po podu, zajedno s papirima, posteljinom i smećem. Kad je izašla iz ambulante, Eli je rekla Izabeli da ne želi čistačice u svojoj sobi i direktorka se preko volje složila. Sad je soba bila u potpunom kršu.

Baš onako kako je Eli želela. Skinuvši suknju i duboke školske cipele, navukla je uske crne farmerke. Smršala je posle Džoine smrti i sad su joj bile pomalo široke, ali će ipak poslužiti. Brzo zapertlavši martinke, koje su joj sezale do kolena, uzela je iz plakara crni kaput i među stvarima na podu potražila šal i kapu. Navukla je kaput i okrenula poznati broj.

„Molim?“ Glas koji se javio zvučao je agresivno. Međutim, Eli je izraziti londonski naglasak bio prijatno poznat.

„Mark“, reče ona, žurno ali tiho. „Ja sam.“

„Eli?“ Ton mu se odmah promenio. „Gospode... kako si, zaboga?“

„U nevolji sam.“

Sad je zvučao zabrinuto. „Gde si? Jesi li kod kuće? Je li nešto u vezi s tvojim roditeljima?“

„Ne“, odgovori ona. „U školi sam. Ali nešto mi se desilo. Nešto loše.“

Mark nije oklevao. „Šta ti treba?“

Pogledala je kroz prozor i videla kako dnevna svetlost lagano bleđi. „Hoćeš li da pobegnemo zajedno?“

Na putu je u to doba dana bilo mirno. Eli podiže prut sa zemlje i baci ga na sve mračniji pašnjak, osluškujući tihi zvuk kad je pao na tvrdu zemlju, gde ga više nije videla.

Nije bilo ulične rasvete, a jedine kuće na vidiku behu negde u daljini – Eli je preko polja tek nazirala svetla u njima. Međutim, ipak se osećala sigurnije ovde, gde joj drveće nije zaklanjalo vidik. Zapravo, što je odmicala dalje od škole, to se bolje osećala.

Levo koleno joj je bilo pomalo utrnuo, ali je ipak mogla da se oslanja na njega. Pomislila je da će izdržati dok ne stigne do grada.

Zadubljena u misli, Eli se saplela na kamen ukraj puta i u posljednjem trenutku se zaustavila da ne padne.

Usredsredi se, Eli, prekorevala je sebe. Ako sad polomiš nogu, opet ćeš završiti u onoj glupoj ambulanti.

Tišinu seoskog puta presekao je zvuk automobilskog motora u daljini. Eli je pogledom potražila zaklon, ali je živica sa obe strane puta bila suviše gusta. Farovi automobila sijali su sve jače, približavajući joj se.

Eli se uspaničeno utisnu u živicu, ne obraćajući pažnju na oštre grančice koje su joj se zarivale u bokove. Ugurala se među njih koliko je mogla i čekala.

Možda je to samo neko ko stanuje u blizini, govorila je sebi. Možda nije čuvar iz Simerije.

Međutim, dok je auto prolazio pored nje, zadržala je dah i odahnula tek kada je nestao u noći.

Nisu je videli.

Kada je nastavila dalje putem, čisteći kosu od suvih grančica, tama joj se činila još težom.

Celo telo ju je bolelo, a hladnoća joj je probijala do kostiju. Da bi skrenula misli, razmišljala je šta sada radi Rejčel u školi.

Rejčel je bila njena najbolja drugarica i prava štreberka, te je Eli bila prilično sigurna da tačno zna šta ona sad radi: domaći iz višeg kursa hemije. Sedi u biblioteci na kožnoj fotelji, s knjigama raširenim oko sebe pod svetlom stone lampe. Naočare joj sigurno klize niz nos dok ona uživa udubljujući se u složene formule i dijagrame.

Eli se nasmešila slici koja joj je iskrsla u mislima. Međutim, osmeh joj je brzo iščileo s lica.

Hoće li mi oprostiti što sam pobjegla ne rekavši joj ništa?

Odmahnula je glavom da otera tu misao. Nije važno šta bilo ko drugi misli – čak ni Rejčel. Ovo je morala da učini.

Džoin ubica mora biti kažnjen. A pošto niko drugi to nije uradio, Eli će to uraditi sama.

ČETVRTO POGLAVLJE

Na kraju se pokazalo da je Eli bila u pravu kad je reč o pravcu, ali da je pogrešno procenila razdaljinu – iznosila je mnogo više od tri kilometra. Kad je, dva sata kasnije, stigla do grada, gotovo da nije osećala noge.

Posle dugog pešačenja mračnim putem, jaka gradska ulična rasveta izgledala joj je zaslepljujuće a buka zaglušujuće, ali mesto je bilo malo i Eli je znala da će, ako bude uporno išla ka centru, na kraju pronaći ono što traži.

Naravno, koji minut kasnije, starinski znak od kovanog gvožđa pokazao joj je gde se nalazi železnička stanica. Bila je gotovo prazna – u to vreme nije bilo vozova. Čekaonica je bila zaključana, kao i blagajna, te se Eli spustila na hladnu metalnu klupu na peronu i čekala. Noćni vazduh beše leden; dah joj se pretvarao u paru i neko vreme se zabavljala pokušavajući da iz usta ispušta kolutiće.

Međutim, to nije bilo naročito zabavno. Uskoro je, drhteći od zime, odustala i pokušala da utone što dublje u kaput, digavši okovratnik do ušiju.

Na kraju je sigurno zadremala, jer ju je voz, ulazeći u stanicu, prenuo iz sna. Dugi crveni vagoni behu puni otmeno obučenih ljudi koji su se vraćali s posla u gradu. Eli ih je belo gledala dok su, ne obraćajući pažnju na nju, žurili peronom ka svojim parkiranim automobilima, toplim domovima i srećnim porodicama.

Tako se zagledala u njih, razmišljajući kako je to *biti* na njihovom mestu, da nije čula kad joj se jedan momak prikrao.

„Šta radite ovde, gospođice?“

Trgla se i skočila na njega tako naglo da ga je gotovo obočila s nogu. Kapa joj je pala s glave na peron.

„Mark!“ Čvrsto ga je zagrlila, udišući blag ali prijatan miris cigareta koji se uvek širio iz njegove odeće.

On je obojio krajeve kose u modro te mu je frizura sad bila plavo-crna; iz čupavih pramenova virila je mala zlatna alka, ista kao ona koju je nosio na obrvi. Od njihovog prošlog susreta lice mu se očistilo od bubuljica – izgledao je zrelije. Ali se oblačio sasvim isto – večeras je nosio pocepane farmerke i izbledelu crnu majicu na kojoj je, obrnuto kao u ogledalu, pisalo „*Revolution*“.

Očigledno iznenađen srdačnošću njenog pozdrava, kratko je oklevao pre nego što joj je uzvratio zagrljajem. „Šta je bilo, Eli? Šta ću ja ovde u...“ – zastao je i pogledao za poslednjim putnicima u odelima i visokim potpeticama koji su napuštali stanicu – „gde smo sad, dođavola?“

U tom trenutku Eli je sigurno obasjala svetlost bezbednosnih farova jer je primetila da je Mark uočio ožiljak na njenoj glavi – lekari su joj obrijali slepoočnicu da bi mogli da joj čiste ranu. Kosa je sad već ponovo rasla, ali je ožiljak i dalje bio vidljiv.

Zadivljeno je zviznuo: „Gadan ožiljak. Ko te je zveknuo?“

Ona se uozbilji. „Duga priča, ali zbog toga sam te pozvala. Treba mi tvoja pomoć.“

„Nemoj da pričaš. Grozno izgledaš, El.“ Videla je kako on zabrinuto posmatra njene podočnjake, njenu ispijenost i bledilo. „Šta su ti to uradili?“

Stanica je sad bila prazna. Iza njih je, uz škripu i tutnjanje, voz krenuo dalje. Međutim, Eli je ipak govorila tiho.

„Neki ljudi su hteli... da me ubiju. A sad ne mogu...“ Začula je. Kako da mu to objasni? Mark nije znao ništa o onome što se dešavalo u njenom životu otkad je otišla iz Londona. Nije znao ništa o *Simeriji* i o Noćnoj školi. Ništa o Natanielju i ubistvu. On je bio potpuno izvan tog sveta.

„Slušaj, Mark, hajde da uskočimo u neki voz i odemo odavde“, reče ona, odjednom ga žurno hvatajući za ruku i vukući ka tabli sa redom vožnje. „Usput ću ti sve ispričati. Kada kreće sledeći voz za London?“

Njena nagla promena raspoloženja kao da ga je iznenadila i on diže ruke. „Hej, čekaj malo. Pogledaj red vožnje.“ On joj pokaza osvetljenu tablu pored vrata. „Sledeći voz ide tek za dva sata. Ovo je mesto bogu iza nogu, znaš li?“

Eli se na licu očigledno ukazalo razočaranje, jer je on odmah pokušao da je uteši. „Hajdemo nekud na piće da malo popričamo. Imamo dosta vremena.“

Čežnjivo gledajući u šine iza njih, ona popusti i krenu za njim. Šta je drugo mogla?

„Dobro“, kazala je. „Ali hajde da... uhvatimo taj voz.“

„Kuda ćemo?“, upita Mark kad su izašli na mračnu ulicu. Ispred njih, Eli je videla osvetljeni centar grada. „Kakvo je ovo uopšte mesto?“

Mark je bio Elin najbolji drug pre nego što je došla u *Simeriju*. Nekoliko puta su bili zajedno uhapšeni, pisali su grafite po

školama i mostovima. On joj je pokazao onu stranu Londona koju su devojke poput nje retko vidale – svet pobune i anarhije.

Najvažnije što ih je tih dana vezivalo bio je bes.

„Ne znam“, priznala je. „Zapravo nisam bila nigde osim u bolnici.“

On diže obrve, a minđuša na jednoj od njih zablista. „Pa dođi.“ On je povuče sa sobom ka uličnim svetlima. „Hajde da nađemo neko mesto gde možemo da kupimo piće i gde možeš da mi ispričaš sve svoje jade. Hoću da saznam sve o tim ožiljcima.“

Eli klimnu glavom i krenu ulicom za njim. „Do-bro.“

„Do-bro?“ Mark je s nevericom podražavao njen naglasak. „Do-bro?“

„O, umukni“, nasmeja se Eli, munuvši ga. Nije bila svesna koliko joj se naglasak promenio otkad je došla u *Simeriju*.

Posle toga trudila se da zvuči manje nadmeno.

U glavnoj ulici bilo je dosta skupih butikata. Mark je smrkuto gledao u hrpe svile i kašmira u izlozima i ispod glasa gundao nešto o „snobovima“, sve dok u jednoj sporednoj uličici nisu pronašli prodavnicu pića.

„Idem unutra da vidim šta imaju.“ Pogledom je preleteo preko Elinih, očigledno maloletničkih crta. „Ti bolje ostani ovde. Ako uđemo zajedno, mogli bismo da im probudimo znatiželju.“

Čekala je na hladnoći, cupkajući da se ugrije dok se on koji minut kasnije nije pojavio noseći kesu. Čula je kako u njoj čangrljaju limenke.

„Dobro“, reče on, osvrćući se. „Sad da nađemo mesto.“

Skoro deset minuta lutali su tihim ulicama tražeći mesto gde bi mogli da piju, sve dok Eli nije ugledala kaldrmisanu ulicu što vodi do mirnog crkvenog dvorišta.

Stara crkva beše okružena reflektorima koji su osvetljavali zvonik, ali su dvorište i groblje oko nje bili u tami. Pronašli

---

su vlažnu drvenu klupu zaklonjenu hrastovom krošnjom i smestili se na nju.

Izvadivši iz kese dve limenke jeftine jabukovače, Mark pruži jednu Eli. Otvorio je svoju limenku i potegao dobar gutljaj, a zatim zadovoljno uzdahnuo. „Ovo je već bolje.“

Eli je učinila isto. Penušavo alkoholno piće sa ukusom jabuke lako joj je klizilo niz grlo, grejući joj utrobu. Posle izvesnog vremena prestala je da drhti. Možda ipak neće biti tako strašno sedeti napolju.

Pošto su malo popili, Mark se okrete ka Eli. „Dakle, šta ti se to desilo?“

On nikako nije mogao znati koliko je to pitanje bilo važno. Koliko će opširan biti odgovor.

Potegla je pozamašan, dubok gutljaj i osetila kako joj se toplina alkohola razliva po venama.

„U mojoj školi“, rekla je, „postoji jedna grupa. I ja sam njen član. To je sve tajna. Idemo na razne čudne obuke...“

„Kakve čudne obuke?“

Zgužvavši praznu limenku, Mark je baci u travu. Eli se nagoniski trgnu. Međutim, rekla je sebi da mora preći preko toga. Mark je takav kakav je.

Morala je malo da razmisli. Zato je u nekoliko gutljaja iskapila svoju limenku, a zatim glasno podrignula.

„Lepo“, primeti Mark, otvarajući novu limenku.

„Hvala“, reče ona uljudno. „Čudne obuke, kao što je samoodbrana. Borilačke veštine. Kako da rukom ubiješ čoveka.“

Mark zastade usred otvaranja konzerve i izbeči se u Eli. „Molim? Stvarno?“

„Stvarno.“ Gurnuvši praznu limenku na klupu pored sebe, pružila je ruku da uzme drugu. Mark joj je pruži, začuđeno se mršteći. „Sva deca u toj grupi potiču iz bogataških, moćnih porodica. A taj čovek želi da preotme tu grupu, školu i... mene.“